

izpostavljal očitku, da povedó njegovi bravci marsikako stvar bolje, nego jo spravi on na papir. Nadejamo se, da bo zamenjaval svoje dobre nauke ob viru marljivo za lepo slovenščino in mu priporočamo, naj pokaže uspehe že v drugi izdaji svojega dela. Vzlic tej formalni hibi pa bo s pridom sledil njegovim izvajanjem tudi inteligent, ki si hoče ogledati Jugoslavijo iz perspektive najbednejših Jugoslovanov.

Vladimir Levstik.

KRONIKA.

Institut d'études Slaves. Pod tem naslovom se je v Parizu, v slavnem Quartier Latin, 9 Rue Michelet, osnoval zavod, ki se je na inicijativo A. Belića prelevil iz prvotno politični propagandi posvečenega podjetja v znanstveni inštitut, ki hoče v prvi vrsti biti „un foyer de rapprochement intellectuel franco-yougoslave“, obenem pa se razviti v nekak centrum, v katerem bi bila centralizirana slavistika v tujini, na neslovanskem ozemlju. Prezident temu inštitutu je naš stari prijatelj Ernest Denis, profesor na pariški Sorboni, ki razvija („Revue Yougoslave“, 1919, 603—625) program dela, ki si ga stavi ta inštitut, in ravnostam priobčuje tudi osnutek njegovih pravil. Inštitut hoče obsezati znanstveno ves slovanski svet, ne samo one Slované, ki so danes v prijateljskih odnošajih s Francozi. Pri tem pa ne misli samo na Slované, ampak tudi na njih sosede, posebno one, ki žive ž njimi v istem kulturnem območju, v istih nevarnostih in poudarja, da ima Pariz večje pravo do tega, da bi postal središče bizantinistike kot München. Za sedaj pa ima inštitut samo dve sekciji: čehoslovaško in jugoslovansko. Slavistične študije, ki so bile doslej izven slovanskih meja nekaka domena Nemcev, hoče poslej centralizirati v Parizu in v ta namen najprej izdajati posebno revijo, ki bi naj zamenila Jagićev „Archiv für slavische Philologie“, ki ne bo več izhajal. Poleg tega bo izdajal posebno biblioteko, v kateri naj izhajajo v francoskem prevodu znamenita dela slovanskih učenjakov. Za geslo je postavil Denis novemu zavodu rek: „Vers la lumière par la vérité!“

Naša literarna propaganda v inozemstvu, ki nam je pomagala graditi novo državo, tvori posebno poglavje v zgodovini naše osvoboditve. To poglavje bo treba enkrat napisati, najprej pa zbrati zanj potrebno gradivo, ki ni zbrano nikjer, ampak se v veliki meri še nahaja v rokah posameznikov, kot nekaka kuriozitet, kjer bo ostalo razbit material, dokler se ne bo porazgubilo. Pisec tega poglavja naše zgodovine se bo s hvaležnim občudovanjem spominjal ogromnih žrtev in skoro nadčloveških naporov onih ljudi, ki so z govorjeno in natisnjeno besedo pridobivali v inozemstvu, ki nas dotlej ni niti poznalo, pristaše naših zahtev in glasnike naših pravic. Poleg tega pa bo, če bo to svoje gradivo kritično premo-trival — in to dela vsak pravi zgodovinar — omenil, da se med temi publikacijami nahajajo tudi take, ki škodujejo našemu ugledu in ki so zakrivile, da nas zapadni svet ponekodi smatra kot nekake nekulturne divjake — ki se jih pač drži nekaj civilizacije — in da temu primerno z nami ravna. Ker bo ta propaganda šla naprej — v Parizu smo v ta namen osnovali kar cel inštitut — treba za časa opozoriti na to, da ne pitajmo tujega sveta s publikacijami, na podlagi katerih